

TELEGRAFUL ROMÂN.

Apare Marția, Joia și Sâmbata.

ABONAMENTUL

la „Tel. Rom.” într-una cu suplimentul „Folia Pedagogică”:
Pentru Sibiu pe an 7 fl., 6 luni 3 fl. 50 cr., 3 luni 1 fl. 75 cr.
Pentru monarhie pe an 8 fl., 6 luni 4 fl., 3 luni 2 fl.
Pentru străinătate pe an 12 fl., 6 luni 6 fl., 3 luni 3 fl.

Pentru abonamente și inserțiuni a se adresa la
Administrațiunea tipografiei archidieceane Sibiu, strada Măcelarilor 45.

Correspondențele sunt a se adresa la
Redacțiunea „Telegrafului Român”, strada Măcelarilor Nr. 45.
Epistolele nefrancate se refușă. — Articuli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 7 cr., — de două ori 12 cr., — de trei ori
15 cr. rëndul cu litere garmond — și timbru de 30 cr.
pentru fie-care publicare.

Iese cuiul din sac.

(*) In articolul nostru „Repriviri” V. din Nrul 9, am riscat afirmațiunea că „Tribuna Poporului” până acum nu umple nici un gol în diaristia română, dar fiind noi de altmintea binișor orientați despre scopul întemeierii acestui nou organ al „partidului național”, am ținut totodată, că cu puterile de cari dispune, „ar pute produce și mai mult”.

De atunci ceta începe a se subția și în scurt timp se va face deplină lumină pentru cei cari vor să vadă.

„Punctele de orientare”, din cari am cetit până acum cinci, scrise de altmintea cu multă măiestrie, ca toți articolii politici, ieșiți din „dibacea” penă a directorului institutului „Otețeleșanul” din Turnu-Măgurele — vor orienta și pe cetitorii și pe colaborarii noului iar, că acela are se umple un gol în jurnalistica română, un gol, pe care nu l'a știut umplea „Viitorul” dlui Iosif Gall, și nu a încercat să-l umple nici „Dreptatea” dlui Mocsonyi.

Nu ne închipuim că „Reprivirile” noastre ar fi provocat aparițiunea „Punctelor de orientare” din „Tribuna Poporului”, pentru-că bine știm, că glasul care răsună din ele este glasul de „îndulcire” înghețat în trîmbiță, când a provocat „crisa dela Institutul tipografic” și desghetăt numai mai deunăzi, pe care apoi l'a primit „nepotul” dela „unchiul” drept merinde când și-a luat catrafusele delângă Dimbovița, ca să pună „nația” la cale de lângă Murș, — dar puțin totuși vom fi contribuiți și noi, ca acel glas desghetăt să ne delecteze mai curînd decât pte se contempla la început, când lumea trebuia preparată pentru „pace” din care mai curînd s'au mai târziu, dar odată negreșit va trebui să se nască „resbelul” între organele „solidare” ale „partidului național”, pentru că în lumea întorsă de astăzi și proverbele cari treceau de adevăruri eterne le întore diplomații „dibaci” dicînd, bună-ora ca în cazul cel mai recent cu insula Creta „si vis bellum para

pacem” în loc de vechiul „si vis pacem para bellum”.

Și cum glăsuiesc acum „Tribuna Poporului”?

Etă cum:

Cu provocare la istorie dovedesce, că Românii din statul nostru nici când n'au luptat pentru mai mult decât pentru principiile legalei îndreptățiri, a cărei recunoscere și realizare ar fi „asigurată dela sine prin chiar rațiunea de stat”, magiarii însă paraliză realizarea lui prin aceea, că ne atribue tendențe politice pe cari nu le avem, că tindem adevărat la descompunerea actualei organizațiuni a statului în favorul unui imperiu „daco-român”.

Deci deore-ce „în pozițiunea noastră gingașă și grea în care ne aflăm și umbra unei bănueli pte se ne strice, trebuie să ne păzim cu cea mai mare rigore, ca atitudinea noastră să nu pte fi prezentată într-o lumină nefavorabilă pentru scopurile politicii noastre naționale”.

Cam târziu vine dl Slavici cu sfatul acesta, dar calitatea de „moderat” nu i-se pte trage la îndoială.

„Mult s'a greșit — ție mai departe — în timpul din urmă în contra acestei recerinte”.

„Doue importante evenimente, cari ating de-adreptul cestiunea română, s'au petrecut de doi ani încoe: actul de grație pentru cei condamnați în procesul Memorandului și visita Maiestății Sale Împăratului la București”.

Fată cu aceste două evenimente mari și epocale Românii nu s'au purtat cum se cade, îndeosebi „conducerea partidului (Sic!) nu pte face un paș fără a se fi asigurată mainainte — verosimil prin punerea la cale al unui sufragiu universal — de consimțământul poporului”, ear „la intervențiunea Coronei noi am răspuns mai înteu cu o șovăire, apoi cu manifestățiuni fără rost și în fine cu o crisă în comitetul dirigent al partidului, însoțită de o certă urită și urmată de paralisarea acestuia”, er „pentru visita Monarchului nostru la București, ne-am pregătit cu o campanie strașnică contra guver-

nului (asta-i asta! Red.) Maiestății Sale Regelui Carol I.” prin ce am servit arme adversarilor nostri.

Până aci, trecînd peste excursiunile din „Punctele de orientare”, I. și II. am citat numai din Nr. III.

Ne ar plăce să întrebăm pe autorul: cum își închipuiesc el că „conducerea partidului” și-ar fi putut „asigura mainainte consimțământul poporului”?

după care teorii politice „conducerea” are să fie „condusă”? după cari teorii strategice statul maior are să ceară sfatul glotelor la stabilirea planului strategic? și

la care corp sănătos picioarele hotăresc direcțiunea mișcării și nu capul?

Dar, deși suntem convinși că el și la aceste întrebări ar scî da un răspuns în felul său, nu voim să-i conturbăm cursul ideilor, ci trecem la Nr. IV.

Aci se ție, că poporul român totdeauna a născut la schimbarea stărilor de lucruri actuale în statul Ungar, cari „nu pot fi trainice și nici priincioase consolidării monarchiei întregi”, a combătut guvernele și legile nedrepte și apăsătoare, dar s'a supus lor cu lealitate, și „nici odată nu s'a pierdut credința într-o soluțiune pacinică și dreptă a cestiunii naționalităților”, (tot moderat Red.), abia după 25 ani de suferință s'a hotărît în sfîrșit să asternă plîngerile sale în formă de Memorand Monarchului.

„Scopul acestui Memorand era: pe deoparte a cere intervențiunea supremului factor constituțional, a Coronei, pentru îndreptarea lucrurilor, pe de altă parte a supune întregii Europe culte spre judecată dreptatea cauzei române”.

Despre efectul Memorandului, după ce povestesc despre efectul proceselor și persecuțiunilor de tot felul la popor, în România și în presa străină, ție:

„Va să ție că nu ne temem a fi contrași de nimeni când susținem, că scopul Memorandului de a informa lumea cultă europeană despre nedreptățile noastre, a fost ajuns și încă cu prisos și peste așteptările noastre”. (A „informa” lumea despre nedreptă-

țile noastre, nu este tot una cu „a supune întregii Europe culte spre judecată dreptatea cauzei române” cum se defină mai sus unul din „scopurile” Memorandului. Red.)

„Dar — ție e mai departe — și ce altă parte, la care tindea Memorandul, e ajunsă: intervențiunea Coronei a urmat. (Modest scop. Red.). Pentru toți căți ar fi așteptat ca efectul Memorandului să se manifesteze într-o imediată schimbare palpabilă a situațiunei și ca intervențiunea Coronei să aibă drept urmare de a doua și o schimbare a organizațiunei statului ungar, rezultatele obținute până aci trebuie să le fie o decepțiune. Cine înțelege însă că divergențe politice așa de mari și adânci, cum există între Magiari și Români, nu se pot înlătura decât cu multă bunăvoință din ambele părți și pe o cale lungă și anevoioasă, își va domoli impaciența, și se va strădui a judeca situațiunea cu multă calmitate și dintr'un punct de vedere mai larg”.

Recunoscem, că într-o cestiune atât de delicată, mai loial și mai moderat nu se pte scrie.

Articolul Nr. V se ocupă tot cu grațiarea voină a scote la cale intențiunea și originea ei.

„Grațiarea celor condamnați — ție — în procesul memorandului nu pte avé între împregiurările cari s'a întemplat, decât o singură explicație rațională: Monarchul și-a manifestat prin acest act voința Sa, ca nemulțumirea poporului român să înceteze”.

Cu greu vei mai afla un suflet de Român carele astfel se interpreteze actul de grație privitor la persoanele Dr. Rațiu etc., dar nu vei afla nici de acel Român, carele să nu fie convins, că Monarchul și după aplecările inimei Sale, și în interesul statului și al Coronei a dorit și atunci și dorește și astăzi ca „nemulțămirea tuturor popoarelor sale, prin urmare și a poporului român, să înceteze”, — dar fie cum ție dl Slavici, pentru-că el așa se vede este în poziție să pătrundă și în adîncul secretelor Curților domnitoare.

Despre origine ție, că grațiarea a fost voința spontană a Regelui constituțional al Ungariei; dar — ție mai de parte — „am fi

FOIȚA.

Documente pentru limbă și istorie.

(Urmare.)

(Traducere din textul original scris în limba latină.)

Acești martori specificați în cele premise, 14 la număr, sunt ômeni de sôrte și condițiune prescrisă, fiecare locuesce și este aședat în propria sa porțiune posesionară în amintita posesiune Magógea, din menționatul comitat Solnocul-interior.

Toți și fiecare, pe temeiul premenționatului nostru sigil înaintea noastră citați, în mod legiuit jurați și examinați, au fasionat în modul arêtat.

Actele relative la seria acestei incușițiuni și atestări, după-cum s'a făcut de noi, s'au scris și expedit cu umilință Pretitulați Domniilor Vostre după cea mai bună a noastră credință pentru apărarea necesară în viitoriu a drepturilor cuvenite adnotatului exponent, întărindu-le cu propriul nostru sigil și cu subscrierile proprii.

Altcum poftind Pretitulați Domniilor Vostre vieță îndelungată,

Dat la anul, ziua și locul notat,

Suntem ai Pretitulați Domniilor Vostre umiliți servi:

Iosephus I... dat, și Iosephus... essi,
Asesor jurat al Inclitului comitat Solnocul interior. Asesor jurat al Inclitului comitat Solnocul interior.

(Dinafară rubru, traducere după textul original scris în limba latină.)

Ilustrissimilor, Spectabililor, Magnificilor, Generoșilor, Măriților și Nobililor Domni, Domnilor comite-suprem și vice comitelui, totodată Nobililor judecători și celorlalți Domni asesori jurați și notari ai comitatului Solnocul-interior, Domnilor nôue cu umilință Preaiubiți și Preastimați.

Anul 1762. Presentat prin Ladislau Palotkai, jude-suprem al comitatului Solnocul-interior.

(L. S.)

(L. S.)

Extras din un decret de toleranță.

(Traducere după un manu-script vechiu în limba latină fără dat.)

Extract al decretului aulic de toleranță extradat în 18 Septembrie 1782, Nr. 7510 și pentru 528 a protocoalelor magistratuali.

La întrebarea Excelsului Guberniu reg., că: cum ar fi să se procedă în casuri, când familii întregi s'ar despărți dela credința catolică, se răspunde în numele Maiestății Sale Sacratissime. Instrucțiunea normativă extradată în 22 Maiu 1782 trebuie strict observată și silită fiecare persoană s'au familie a se supune în casa bisericii la o instrucțiune de 6 septemăni, er' intertenția unor asemeni să se procure în jumătate din averea deficienților, cealaltă jumătate din venitul parochului catolic respectiv, din culpa căruia privitore la instrucțiunea defectuoasă au urmat trecerea. Unde însă mai multe familii s'au comune întregi ar trece, acolo să se exmită din partea episcopului un bărbat piu cu diurn de 2 fl. și la primirea doctrinii dela acela, să se constrîngă însuși comuna prin oficialii locali. Unul din cei 2 floreni să-l solvască comunitatea, er' celalalt eclesia, care pe credincioși nu i-a instruat de ajuns.

Nu este de lipsă însă ca cei-ce usază de aceste instrucții să locuască în casa eclesiastică, ci se pot aședa și în case rustice; deficienții să nu se recâștige prin arest sau forță, ci prin instrucțiune suficientă, pentru-că întorcerea adevărată prin instrucțiune suficientă și prin exemplu bun se pte ajunge.

(L. S. Vêdut. Exemplar autentic.)

(Va urma.)

nedrept și nepolitici dacă n'am recunoscut concursul guvernului actual pentru realizarea actului de grație. Să-l recunoștem fără încungiur și cu ore-care satisfacție“.

Ací moderațiunea a ajuns la culme, a început chiar se construeze o punte de aur către guvern.

Dar' mai urmăze ceva.

Mai este încă un guvern care are merit la grațiare.

„Dialele mai comentau pe atunci forte viu — dice în fine — întempleră, că grațiarea a urmat imediat după visita Regelui Carol al României la curtea imperială din Ischl... Se înțelege, noue nu ne este dat să scim ce s'a petrecut în vîra anului 1895 în castelul imperial din Ischl între Împăratul Francisc Iosif și Regele Carol. Dar' scim cari sunt păreri guvernului Maiestății Sale Regelui Carol asupra acestei cestiuni“...

Ací citēză apoi un pasagiu din cunoscuta și mult comentată vorbire a fostului ministru-președinte D. Sturdza, ținută în Iași și încheie astfel:

„Sunt clare și la înțeles aceste cuvinte pentru ori-ce Român, și de atunci încōce ele au devenit și mai clare prin evenimentele ce s'au petrecut. În ele regăsim și interpretația intervențiunii Corōnei „ca un act de spontană voință a Împăratului Rege Francisc Iosif I., un act care este un semn bun pentru viitor, și dacă voim — găsim și suficiență lumină asupra raportului între actul de grație și între visita Regelui Carol la Ischl.“

„Care va să dică“ apreciând lucrul după formele constituționale, cu care se guvernează aici și în România: Domnul D. Sturdza, care purta flamura „cestiunei naționale“ până când era în capul opoziției în România, ajuns la putere, în calitatea sa de prim consilier al Corōnei a intervenit la Regele Carol, ca Maiestatea Sa să intervină la Maiestatea Sa Regele nostru pentru grațiarea dlui Dr. Rațiu și soții, Maiestatea Sa Regele nostru a împlinit dorința Regelui Carol și „spontan“ a poruncit guvernului său să-i facă propunere de grațiare, ér Bánffy s'a supus și astfel imediat a urmat grațiarea.

Ergo dl Sturdza este acela, care a exoperat ca „nemulțumirea poporului român să înceteze“.

Fie și așa pentru cei carii din acest punct de vedere voiesc să judece actul de grațiare.

Noi însă în acel act nu privim mai mult decât ceea-ce trebuie să privim: un act de Preainaltă grație față cu persoanele grațiate și nimic mai mult.

Pentru-că nu putem și nu voim să presupunem despre Maiestatea Sa Regele nostru, că numai din condamnarea și întemnițarea Memorandistilor a aflat, că poporul român ar fi nemulțumit și nici despre membrii conferenței din 1892 nu presupunem, că numai pentru aceea au decis ca Memorandul să se prezenteze „imediat“ la Corōnă, ca prin asta să împingă pe comitet a comite o faptă, pentru care va fi condamnat și întemnițat, ca apoi Maiestatea Sa să aibă ocaziune a-și manifesta prin grațiarea celor întemnițați „voința Sa, ca nemulțumirea poporului român să înceteze“.

Dar una trebuie să constatăm, și anume: că „Tribuna Poporului“ prin publicarea în fruntea sa a articolelor „Puncte de orientare“, pe care noi cu privire la *isvorul* lor, le privim de interpretarea programului fōiei, a abandonat tactica „Tribunei“ vechi — intransigența, și se prezintă drept *organul „moderațiilor“*.

Noi, carii ținem la principiul „*sva-riter in modo, fortiter in re*“, nu putem avé nimic contra înființării unei astfel de foi, — dar atunci să o spună pe față și să nu umble cu doi bani în trei pungi.

Ce caută Saul între profeți?

Ce caută imediat după primul articol, în numărul de Duminecă (Nr. 16) articolul „*Steagul nostru*“? care se termină cu următoarele frase superbe:

„Credem în isbânda cauzei noastre și pentru aceea de nici o pierdere nu ne spărim, căci nu este luptă fără pierdere. Pentru aceea ne-am adunat și din sîrăcia noastră ridicat-am acest stég al luptelor viitoare pentru binele neamului nostru românesc. Cei *șovăitori* și fricoși și sgârceți și lacomi se remănă de parte de noi. Cu nimeni cîrtă nu vom face, ei vom merge calea noastră înainte. Veniți deci cu noi carii credeți în noi și în viitorul de aur al nobilei ginte române“.

„Existența unui popor nu se discută, ci se afirmă. În numele lui Dumnezeu deci înainte!“

Autorul „*Steagului nostru*“, profesorul G. din Brașov, deși aprôpe situat, se vede, că totuși n'a scînt cu se clocesce în București și cu tot zelul s'a angajat, ca să continue în noul organ al „partidului național“ cu politica de intransigență.

Un bărbat erudit, care scrie atât de frumos cum scrie dl G., nu merită, ca organul la care cu bună credință s'a angajat, să-l blameze atât de teribil.

Credem, că în curînd vor mai urma și alte desilusionări.

Revista externă.

Cea mai importantă cestiune pentru monarchia noastră, de care se ocupă totă presa europeană este cestiunea încoronării monarchului nostru ca rege al Bohemiei. Cestiunea această a fost viu discutată încă prin anii 1872 sub era lui Hohenwarth, când Cehii au înaintat câteva articole fundamentale, în care cereau recunoșcerea Bohemiei ca regat cu drept public și Majestatea Sa într'un rescript le-a pus în vedere încoronarea. Contele Andrassy în alianță cu germanii s'au opus acestei tendințe și favorizați de impregiurări le-au succes a lua cestiunea dela ordinea dîlei deodată cu căderea guvernului Hohenwarth. De atunci înzadar au mai încercat cehii tineri a reînvia cestiunea încoronării, căci până în timpul de față nime nu ia luat în serios. Astăzi partidul cehilor tineri e respectabil și se bucură de o vață deosebită. Deputatul Dr. Herold, care este considerat de conducător al cehilor tineri, a făcut propunerea de a se trimite prin o comisiune o adresă către împăratul în cestiunea încoronării. Cehii tinerii în ținuta lor au luat o direcție, care face posibilă apropierea lui Badeni de ei, ceea-ce de repetate ori s'a accentuat în presa austriacă. Badeni le-a promis, că se va ocupa cu cestiunea bohemă, și faptul că pelângă cehii tineri unanim au votat și marii proprietari din Bohemia, dovedesce, că propunerea s'a făcut, dacă nu cu învoirea guvernului, apoi de sigur cu scirea lui.

Germanii au părăsit demonstrativ dieta, prin urmare cehii tineri vor avé și de astădată un contrar vehement în germani, cari sigur se vor alia din nou cu magiarii. Numai cât situațiunea de astăzi nu are fisionomia celei din 1872.

* *

Scirea cea mai nouă e că Rusia a hotărît ocuparea Turciei pela mijlocul lui Februar, făcînd în direcțiunea această toate preparativele. Turcia va ataca Grecia dinspre Tesalia cu 12 batalioane.

Rescola din Creta.

Scirile sosite din Creta anunță că rescola a isbucit. Cete turbulente de mohamedani au cutriat localitățile creștinilor, au jefuit și au omorît. Creștinii s'au refugiat pe corăbii străine. Autoritățile militare au împărțit arme între musulmani. Palatul episcopal grecesc din Canea a fost prefăcut în conușă. Din Athena firul telegrafic aduce scirea, că creștinii afară de Canea au înfipt stégul gre-

cesc, au proclamat uniunea cu Grecia și au provocat pe regele George a lua în posesiune insula Creta, ca parte întregitoare și liberă a regatului. Creștinii s'au ciocnit la Suda cu Turcii.

În fața acestora, guvernul din Grecia s'a adresat către puterile europene, dicînd, că Grecia nu pôte privi în amotire evenimentele din Creta. Principele George a plecat la Creta cu șese corăbii ca să împedec debarcarea trupelor turcești. La plecare i s'au făcut mari ovațiuni. În cameră ministrul-președinte a fost interpellat, că ce anume mandate a primit principele George? La întrebarea acesta Delyannis nu răspunde, observă însă că Grecia la tot cazul va trimite trupe militare pe insula Creta. Descoperirea această a provocat senzație generală.

Petrecerea tinerilor sibieni.

— Raport special. —

De un lung șir de ani tinerimea din Sibiu n'a dat nici un semn de viață, se păreau cuprinși de o condamnabilă apatie, un fenomen destul de trist, mai ales când el se ivesce la ômeni tineri. Causa acestei stări psihice aprôpe toți și cu o deosebită predicție o căutau și aflau în indiferentismul său aroganța aristocrației române din Sibiu, care desconsideră și se ferece de societatea tinerilor români.

Principiul acestei credințe deșerte îl vom afla în spiritul învățăturilor propagate de foștii „democrați“ de pie memorie, cărora le a succes a trage o linie de hotar și a împărți societatea română din Sibiu în „aristocrați“ și „democrați“ ținînd cu totă ocaziunea a discredita pe cei dintâi și astfel a sădi în sufletele tinerilor în locul stimei și iubirei, simburile urei dușmane.

Dar ce e val, ca valul trece, și cu tôte că spiritul timpului a dat de minciună dogmele celebrilor magistri, în inimile tinerilor a rămas și mai departe neîncrederea, rēcēla, frica, pe cari eu mai simplu le-aș numi „tēma de necunoscut“.

Tinerimea din Sibiu s'a prîmînit cu factori eșiți din alte școli, a căror suflet nu era preocupat de ideile școlii cu tendinți și cari au aflat de nenaturală, ba chiar condamnabilă această stare de lucruri. Carnevalul anului 1897 abstragînd dela impregiurarea favorabilă lui, că numără săptămēni 8 fără 2 zile, prin urmare e un isvor nesecat de speranțe, el a răsturnat școlă cu tendinți din temelie.

A fost destul ca tinerimea organizată într'un respectabil comitet să-și publice hotărîrea luată, și totă societatea română din Sibiu s'a pus în mișcare. Sēra din 10 Februarie st. n. a fost așteptată cu tēmă, a fost o problemă cu un necunoscut, ér astăzi problema e rezolvată, și „necunoscutul x“ se chiamă: *splendid succes*.

Nu sciu, dragostea pentru „Reuniunea de cîntări“ în favorul căreia s'a arangiat petrecērea, impregiurarea că în carnavalul acesta Reuniunea femeilor nu-și va arangia obiceiul ei bal de elită, dorința de a spulbera apatia tinerilor său doruri și speranțe ascunse, — eu dic că tôte aceste, — au fost cauza, de tot ce Sibiu are frumos și cinstit — și are — și-a dat întâlnire în „Casina internațională“ din strada Pintenului.

Sē nu fiu acusat cu prea mare compleșanță, căci nu mi bucată, dar sincer vorbind cu frumoșele sibieni nu se pot compara nici chiar „frumoșele provinciene dela Arad“. Aș dori însă ca mărturisirea mea să rămână o constatare a adevărului, și nimic mai mult.

Dansul s'a început cu „Hora“ înfrățirei și s'a continuat pe spațiul luciu al sălei cu un „Vals“ fermecător de dulce și duos. Mulțimirea sufletescă se putē ceti din fața turturora. Au început apoi „șopotele sincere“, că cutare și cutare cu cine va juca Cuadrillul prim și curiositatea noastră creștea pe fie-care moment, în urmă etă că preste 80 părechi în două colōne își dau mîna la un intim Cuadrill. Anume nu m'am angajat pentru-ca dintr'un colț discret să mă pot desfăta mai liniștit și regret mult, că nu mi-am însemnat tôte părechile cu numele.

„Romana“ de asemenea s'a jucat în două colōne și spre plăcută noastră surprindere de astădată cu mai multă acuratețe, ca de obicei. Dovadă, că tinerimea de ambe

sexe se interesază tot mai mult de acest joc al nostru particular, dar laudă se cuvine și arangiatorului, dela care mult depinde reușita unui joc de colōnă.

În tot decursul petrecerii a domnit o animație, proprie petrecerilor românesce.

În cununa admirabilă, — din care fiecare domnișoră era un trandafir de un amasant miros — parez, că ori-ce suflet, fie acela ori cât de fantastic și ar fi aflat idealul, său cel puțin o fidelă copie a aceluia, întrupat. Modele de „brunete cu ochi negri ca întunericul“, „blonde cu ochi albaștri ca seninul cerului“ și alte multe variante cu ochii căprii, pēr castaniu și buclat, cari multe inimi credincioșe vor fi rănit. Despre a mea garantez, dar mai departe nici un pas.

Și acum am sosit la lucrul cel mai greu pentru un conșciențios raportor, adecă la compunerea listei celor prezenți. Mē rog de iertare, căci ochii îmi erau împărțiți și astfel din vârtejul jocului nebun ușor am putut scăpa pre vre o liniștită garde de dame său pe vre-o veselă dansătoare.

Am ținut neapărat de lipsă a da, măcar și o necompletă listă a participanților, tocmai ca pro argument pentrucele dîse la începutul raportului. Dintre Prea stimabilele Dōmne: Cosma, Bădilă, Voileanu, Lucuța, Boiu, Simonescu, Moga, Dr. Barcian, vęd. Dr. Crișan, Dr. Șpan, Dr. Vecerde, Marg. Moldovan, Dr. Olariu, Păcurariu, Tilea, Câmpăan, Arz, Man, Borgia, Decian, Muciu, Reou, Bentia, Pop, Moga Ilie, Vătășan, Rațiu Dom., Pop Costi, vęd. Butnariu, Bentia, (Porcesti), Popa (Ocnă-Sibiului), Lupean, Opiș, (Șuramare) Trifan, Man Olga Tăbăcariu, etc.

Dintre grațioșele D-șore: Minerva și Hortensia Cosma, Alexandrina, Eugenia și Aurelia Moga, Eugenia și Leontina Simonescu, Valentina și Hortensia Penciu, Felicia Rațiu, Ida și Terezia Pipoș, Delia Olariu, Leontina Păcurariu, Cornelia Decian, Eleonora Borgia, Măriôra Popescu, Elena Cuntan, Veturia Ivan, Veturia și Cornelia Muciu, Cornelia Ciceiu, Eugenia Iovescu, Florica Roșca, Gizela Arz, Elena Adamovici, Teresia Drexler, Alexandrina Schiopu, Lucreția Bentia, Maria Bentia, Olimpia Neagoe, Cornelia Man, Irina Pop, Otilia Mihu, Victoria Jondrea, Cornelia Duma, Aurelia și Elena Reou, Mariți Henteș (Ocnă), Cornelia Orăsan (Sân-Iacobul de Murēș) Lucreția Bunea, Nina Savu, Eugenia Păcală, (Șulumberg) Silvia Trifan, Cornelia Stoica, (Seliște) Silvia Roman, (Ocnă) Elisabeta Comanici (Veneția) Eugenia Lupean, Ana Opiș, (Șuramare) Eugenia Tăbăcariu și Emilia Hulea, (Cornățel).

Nu e om fără scăderi, așa și eu între altele am una capitală: nu cunosc toaletele, căci n'am avut ocaziune și nici nu doresc curînd a face cunoscință mai de aprôpe cu stofele. Acele D-șore deci, cari în speranță, că vre-un raportor specialist în toalete le va însemna cu numele și astfel s'au îmbrăcat în mătăsă său alte stofe scumpe și moderne s'au înșelat teribil, mai ales dacă și colegii de pe la alte dîre vor fi tot așa de „neesperți“ ca mine.

Dorința mea ultimă este, ca convenirea noastră din 10 Februarie să fie un bun început pentru o viață socială mai vie, ca astfel să dispară din sinul societății române suspiciunile nedemne, și raporturi intime să se creeze. Această e dorința mea și vă asigur, că eu sunt

Sincer.

Repriviri și rectificări.

Primim dela un venerabil paroh gr.-cat. următoarele comunicări, cărora cu plăcere le dăm loc în foia noastră.

„Unirea“ în Nr. 47 a. tr. relatēză, că în ședința a II-a a Sinodului arhidieceșan ținut astă-tōmnă cu privire la afacerea căsătoriilor în cestiunea: ședulelor protopopesci „s'a încins o discuțiune vie și îndelungată“, a acelor ședule de câte 2 fl., cari n'au nici un înțeles și temei, afară de cel pecuniar. Resultatul apoi fū, că lăcomia domnilor protopopi — *auri sacra fames* — a tras dungă peste considerațiunile moralității publice și ale naționalității, susținîndu-se datina vechie.

Corul episcopatului catolic în ajunul întroducerii căsătoriei civile a recomandat clerului într'o instrucțiune, că în afacerea căsătoriilor să fie preventoriu, ușurînd încheierea căsătoriei.

În instrucțiunea din cestiune cătră fine se dă: „Avem deplină încredere, că Clerul Nostru Onorat, mirilor și răzile va lua tot pretextul de a neglija cununia bisericească pentru-că nu sunt în stare a plăti taxa stolară îndatinată“. Apoi, apelând la bunăvoință și liberalitatea clerului, se adaugă: „De unde nici aflăm de lipsă să recomandăm clerului cu deosebire, că considerând împregiurările schimbate în lucrul acesta să se arete totdeauna binevoitorii și liberali“.

Și clerul gr. cat. rural, care poartă greutatea ăleii, pe lângă totă sărăcia sa, tînde a satisface și corespunde Apelului din cestiune, cununând și pe așteptare până la mucenicul (martirul) Maiaștep-tămă, pentru-că vede Dómne, datoria nu pier.

Lucrel naibei însă e ședula protopopescă de câte 2 fl., care lipsînd, ești adus în alternativa neplăcută, că cununând, trebuie să dai dela tine competența protopopescă de câte 2 fl. de ședulă, avînd apoi de a scote pe calea antistiei comunale, ca să nu dă a execuțiunii, făcîndu-te și degradîndu-te de executul protopopesc, acea competență a naibei, s'eu ce e mai rău, cerînd acea competență ca anticipațiune dela cununăndi înainte de cununie, 'ți-se răspunde: „Ei, dle părinte, odată cununat gratis de dl notariu, rămăi cu D-șeu cu cununie-ți cu tot! Rămăi bun!“

Așa, neplăceri în sus cu domnii protopopi, ai căror executor te-au degradat, și neplăceri în jos, cu poporul!

În atare stare neplăcută a lucrului din cestiune — abstragînd dela împregiurarea, că ședulele naibei protopopesci n'au nici un înțeles și temei, atară de cel pecuniar — avînd de a răspunde parochul cununător, lucru, ce constată și formula tipică a acelor ședule: „dăcă între N. N. și N. N. nu este pedecă canonică (și politică) se pot cununa în Domnul, sub răspunderea însă a parochului cununător“, avînd de a încasa taxa de 35 cr., se mai adaugă acuma și competența protopopescă de câte 2 fl. de ședulă!

Dar' apoi și Conciliul I. metropolitan-provincial din 1872 constată acele ședule de neesențiale și de interinale statorind între drepturile protopopesci pag. 47: „A da cărțile de cununie unde și până-cînd va subversa lipsa“ etc.; apoi reflectînd și la împregiurarea, că acele ședule de potcă s'au cassat și șters în biserică soră neunită și că, în consecință, căderea lor de sine și la uniți, e numai cestiune de timp, fiind împedecătoare căsătoriilor bisericești și periculoasă moralității publice: s'ar fi așteptat, ba pretins chiar, ca domnii protopopi, ca iubitori și părtinitori ai moralității publice, ai sănăteniei căsătoriilor, cât și din punct de vedere al naționalității, să fi abdis chiar în fața Sinodului trecut de astă-tómna de atari ședule.

Nici ar fi fost atare abdicere de sine nu știu ce mare abnegațiune de sine din partea domnilor protopopi subvenționați și salariași cu câte 160—200 fl. v. a., abstragînd dela visitațiunile canonice de câte 2—3 ori pe an, fiecare visitațiune costătoare de câte 3—5—10 fl. dela fiecare parohie, retăcînd alte venituri accidentale și eventuale, ci numai o concesiune mică pecuniară, pretinsă și recerută de „împregiurările schimbate“ cum accentuează Instrucțiunea și Apelul episcopatului; concesiune, ce ar fi îndatorat atât pe clerul „subaltern“ cum se pretinde mereu atîngînd susceptibilitatea clerului rural degradat la rolul de executor protopopesc, cât și pe popor. „Nobleța obligă“.

Să se mai dedee domnii protopopi nu tot a lua, ci a mai și lăsa.

Boni pastoris est tondere, non autem deglubere pecus.

(Va urma.)

Noutăți.

Maiestatea Sa la balul Vienei. Marți, în 9 a l. c. n. s'a ținut în metropola austriacă obicinuitul bal al Vienei, la care a asistat și Maiestatea Sa Monarchul. La scările principale M. Sa a fost primit de cătră primarii Strobach și Lueger. Îndată ce a zărit pe Lueger, M. Sa l'a întrebat: „Cum te afi-

iubite Dr. Lueger? Ești deplin restaurat?“ — „Da, Majestate“, a răspuns Lueger. Nainte de a se depărta M. Sa a intrat în buffet și a cerut să i-se servescă un pahar cu bere. Monarchul 'și-a golit paharul cu cuvintele: „Pentru înflorirea Vienei“.

Ministrul presedinte, Br. Bánffy nu va fi judecat pentru vătămarea secretului epistolar despre care am scris și noi la timpul său. Gajzágó Manó, jude de tablă, conducătorul judecătoriei cercuale penale, a pus ad acta arătarea abatelui Molnár Iános, motivându-și deciziunea prin dreptul de imunitate de deputat a Baronului Bánffy.

Demonstrație contra episcopului din Vêrșet. Sârbii radicali au arangiat Luni o adunare populară, în care au demonstrat zgomotos în contra episcopului Zmejanovits din pricina, că acesta ar fi condus de sentimente filo-magiare. La adunare a participat o mulțime imensă de ômeni. S'a decis să se redacteze o plânsore cătră patriarchul, pentru destituirea episcopului Zmejanovici. Presidentul adunării a fost avocatul Czveits, presidentul sârbilor radicali, pe care episcopul l'a amovat dela postul său din gremiul consistoriului. Avocatul numit cu mai mulți preoți suspendați au înscenat demonstrația din cestiune.

Impăratul german și generalul francez. La directă însărcinare a împăratului Vilhelm, ambasadorul german la Paris, contele Münster a cercetat pe generalul Galliffet, renumitul comandant, care în lupta dela Sedan a documentat o rară vitejie, și acum zace bolnav. În numele împăratului Vilhelm, ambasadorul Münster a dorit reîn-senătoșare bravului general.

Marinimia văduvei țarevne. Văduva țarevnă, Alexandra Teodorovna a trimis fundaturului societății crucea-roșie Henry Dupont, care trăiesce în împrejurări de tot misere, 1500 ruble de aur și 1000 franci; totdeodată i-a asigurat o rentă anuală de 1000 ruble.

Necrolog. Subscriși cu inimă frîntă de durere anunță încetarea din viață a preaiubitului lor tată, socru și moșiu Ioan Gheciș propriu-tariu, fost episcop primariu și casariu la magistratul din Cojocna, înălțat în 27 l. c. la 9 ore a. m. în etate de 75 ani, fiind provădit cu sânta cuminecătură.

Rămășițele pămîntesci s'au înmormîntat în cimiterul bisericei rom. gr. or. din Cojocna în 29 l. c. la 11 ore a. m. Petru, paroch în Apahida, Aron ca fi; Rafila m. Iliescu și Măria m. Stănescu ca fice; Teodor Ciorte, paroch în Cojocna, Ioan Iliescu, paroch în Banabie, Iosif Stănescu, paroch în C. Oșorheiu ca gineri; Victoria și Ecaterina, ca nurori; Aurel Ciorte, profesor în Brașov, Cornelia, Valeria, Silvia, Victoria, Romulus, Emilia, Susana, Maria, Ana, Sidonia, ca nepoți.

Nu e fericit magiarul! La 7 Februarie n. s'a ținut în „Casina națională“ magiară obicinuitul banchet anual în memoria fundaturului ei Széchenyi István. Acest banchet și-a cîștigat o enormă importanță pentru magiari, prin discursul-toast, plin de adevăr și necruțător de sincer, pe care, cu cupa lui Széchenyi în mână l'a rostit Szemere Miklós, fiul lui Szemere Bertalan.

Acest bărbat care n'are în vinele sale sânge jidovesc, a avut curajul să spună în fața mulțimii ce era prezent, în ce hal a ajuns magiarul, cât de mult a degenerat. După ce descrie în colori înălțător de frumoșe figurile ilustre ale magiarilor, începînd cu Széchenyi, arată fără pic de cruțare, că magiarul față de aceste figuri, puternice și sufletesce și trusece de nobile sentimente pătrunse, a ajuns a fi o stîrpitură fără putere de viață. Virtutea e rară, ear' păcatul e lăsat peste tot. „Chiar și în cercurile cele mai înalte sociale putem face ce voim fără a fi pedepsiți, avem să dăcem numai că e: politică! Acest curent acoperetotal“.

Astfel glăsuiesc Szemere, și își termină toastul în chipul următor: „Golesc paharul meu pentru un mai bun viitor, căci ađi magiarul nu e fericit. Toastul a făcut o impresie deprimătoare asupra celor prezenți precum și asupra obștei unguresci. Foile

magiare s'au ocupat pe larg cu acest toast. Foile au constatat adevărul trist, al cuvintelor lui Szemere.

Greva muncitorilor dela Anina e pe cale de a isbucni din nou. Nemulțămirele erăși încep a se manifesta între muncitorii. Pricina e rescriptul ministerial la arătarea direcțiunei minelor. În rescriptul seu adecă ministrul de comerț aprobă purrederea direcțiunei în chestia schimbării statutelor în punctul cu prolongirea timpului de serviciu și urcarea taxei la fondul de pensie. Ministrul provocă pe muncitori, că avînd în vedere interesul lor propriu, să se împace cu situația.

Mort înviét de ministrul nostru de culte. Canonicele Volfinam Iószef din Szabathely murise încă prin luna lui Octobrie, anul trecut, și a fost și înmormîntat în totă regula în biserică S-lui Nicolau de acolo; cu toate acestea ministrul nostru de culte, Dr. Wlassics, îl propune spre denumire Majestății Sale da canonic-cantor. Denumirea a și urmat și s'a și publicat în numărul de Sâmbătă a tóiei oficióse. Mai dăcă cineva, că n'avem noi și ministrii făcători de minuni De altcum nu e prima „minunație“ la guvernării noastre.

Renumitul general italian Rafael Cadorna a decetat ălele trecute în etate de 82 de ani în Turin. Cadorna a ocupat Roma și Vaticanul în 20 Septembrie 1870, cu 60,000 de ômeni. El a primit îndrumare dela guvernul Lanza-Sella, să înconjure după putință vărsarea de sânge. A provocat deci prin soli pe papa Pius IX., să se predea. După-ce însă papa s'a arătat îndărătnic, Cadorna devastînd murii a năvălit cu ôstea s'a în oraș. Papa s'a predat și și-a disolvat armata. Cadorna a rămas apoi guvernorul Romei până la încorporarea formală a statului papal. Mai târziu a ocupat și demnitatea de ministru de război. A fost un soldat excelent, și a raportat în mai multe rînduri victorii asupra austriacilor. Dela a. 1877 a trăit în retragere.

Correspondență din Lipsca.

Stimate dle Redactor!

Numai rare-ori mi se dă ocaziune să-mi împlinesc făgăduința de a înforma în colónele „Telegrafului român“ pe publicul românesc despre evenimente de interes pentru noi, ce se petrec pe aici. Au trecut luni de ăle în cari n'am aflat material nici bătr pentru o scurtă notiță. Diua de ieri însă par'că a voit să compenseze deodată întregul acest gol și ori-ce revistă seu gazetă de aici am deschis, am aflat câte ceva de interes pentru Români. De aceea mă grăbesc a da un scurt rîsumat a celor cetite și auzite.

În ori-ce cas cea mai puternică impresiune am cîștigat-o ieri la concertul ce s'a dat cu ocaziunea sfîrșirii noiei săli de concerte zidite în anul trecut. Regele Albert al Saxoniei a venit anume din Drezda pentru-ca să asiste la această ceremonie. Direcțiunea Conservatorului din Lipsca a ales pe cele mai bune puteri ale sale pentru ca debutul artiștilor să corespundă cu solemnitatea ăleii și prezența înaltului ôspe. Și căt de mare ne-a fost bucuria cînd pe programă am cetit două nume românesce! Domnișórele Erbicénu și Nițulescu din Bucuresci, au stîrnit prin arta lor un ropot îndelung de aplauze. Dacă în executarea „Fantasiei călătorului“ de Schubert d-șóra Constanța Erbicénu s'a arătat ca o pianistă de primul rang și de o tehnică surprîndetóre, cu toții am trebuit să admirăm pe virtuoșă violinistă d-șóra Cecilia Nițulescu, fíca cunoscutului profesor de Universitate din Bucuresci, în măiestrita predare a unei „balade“ și a unei „polonaise“ de Vien-temps. Și nu numai noi, Români, am rămas încantați de execuția conaționalistelor nóstre, ci și toate ăiarele din Lipsca au scris cele mai favorabile critici despre cele 2 artiste de mari speranțe.

Tot ieri cercetînd „Kunstverein“-ul (Socitatea pentru arte) de aici, prima revistă pe care am deschis-o cuprîndea un articol despre un pictor român. Dela musică la pictură! William Ritter publică anume în cel mai nou număr (1 Februarie) al cunoscutei reviste din München: „Die Kunst für alle“ (Arta pentru toți) în primul loc al foi un articol plin de laude și de entusiastă admi-

rațiune față de pictorul român: N. I. Grigorescu, dănd portretul și vre-o deșe copii după tablourile lui. Nu întru în discutarea acestui studiu, deóre-ce îndată-ce îmi va permite timpul îl voi traduce întreg pentru foiletonul „Telegrafului român“. Dăcă l-ar fi scris un Român, îndată s'ar fi spus, că e prea șovinistic scris, așa însă póte vedé ori-și-cine, că și un străin se póte încălđi pentru artiștii nostri. Cred că voi face un serviciu publicului nostru traducînd acest articol, cu atât mai mult, că la noi se știe relativ tórté puțin despre pictorul Grigorescu.

Tot în „Kunstverein“ stetea și numărul cel mai nou al revistei din Lipsca: „Illustrirte Zeitung“. Deja îl răsfoisem întreg, cînd pe paginile din urmă ved: „Slinka's Schateu“ — Rumänische Erzählung von Kranner. Dar' așa pe lângă musică și pictură și literatură! Cetesc această povestire românescă: „Umbra Ilincei“ sêtos până la sfîrșit, dar' de astădată am rămas decepționat. Autorul seu nu cunóșce relațiile românesce (în loc de „lăutar“ stă „lăutare“, în loc de „părinte“ stă „părinte“ etc.) seu a cređut, că publicul nu le cunóșce în destul. În ori-ce cas e absurd a numi „românescă“ o povestire, în care nici un român n'are rol, căci tótă istoria se petrece între o familie de Greci și între niște Țigani. Apoi, har Domnului, nu e dór' România Ungaria, pentru ca să afi în ea tot felul de alte naționalități, numai pe cea după care își poartă numele nu! În-sași povestirea e pe cât de romantică — o fată de „boier“ (de altcum acest boier e un băcan-măslinar) se amorescă într'un june lăutar cu pîrl blond și cu un nume lung, care se preumblă tótă ăiua pe dinaintea casei ei și slăbește din ăi ce merge de atăta dragoste, pe cînd „boierul“ crud voia să o măríte după un alt „boier“, care de meserie e plăcîntar — pe atăt de copilărescă și de nenaturală, — o dróie de Țigani pătimași slujitori la boieri, vor să-și rîsbune pe el. Dar se vede, că autorul cunóșce pe Țigani ca pe nisce ființe nepătimașe, căci la sfîrșit tot nu-și rîsbună. Tot asemenea și persóna boierului e cât se póte de greșită, căci acest grec sgărcit până la culme devine deodată ca din senin risipitor, și el, care n'are altă aplicare, decăt ca să înșele fete și să stringă bani, deodată devine cel mai simțitor tată. Dar altfel nu se puteau îndeplini cele două căsătorii la sfîrșit și cu tóte că acțiunea se petrece în România, trebuia întocmită astfel, ca să placă babelor din Germania.

Tot eri a apărut și conspectul prelegerilor universitare pentru semestrul de vîră 1897. Dl Dr. Weigand va prelege 1. „Introducere în studiul limbelor romanice“. 2. „Grammatica istorică a limbei române“. Partea I. Fonologia și va conduce seminarul românesc și francez.

În decursul acestui semestru numărul membrilor seminarului românesc s'a mărit cu 3 Germani și 2 Bulgari. De asemenea și biblioteca a sporit prin cărți nóue, parte cumpărate, parte dăruite. Dintre revistele române „Convorbirile literare“ au sistat expedarea gratuită pentru 1897, „Revista critică“ e plătită, ér gratuit sosesc „Arhiva“, „Familia“, „Transilvania“. „Șeșetóreă“ și „Vulturul“. Dintre ăiarele românesce de dinóce de Carpați, sosesc gratuit „Dreptatea“, „Gazeta Transilvaniei“, „Telegraful Român“ și „Tribuna“. Tuturor acestor redacțiuni le suntem mulțumitori.

Seminaristul.

Posta Redacțiunei.

Dlui Gregoriu Borza, paroch în Coveș. Părerea nóstră privată este: În numărul pre-seris de statutul organic pentru comitetele parohiale, se cuprinde ca membru natural și parochul, respective administratorul parohiei, ori, unde sunt mai mulți parochi, parochul cel mai înaintat în serviciu. Deci Sinodul parochial are să alegă numai 9, respective numai 14, 19, 24 ori 29 de membri în comitetul parochial, după numărul sufletelor din parohie specificat în Statutul organic; ér' pentru constatarea maiorității în ședințele comitetului parochial, în comitetele din câte 10, 20 ori 30 de membrii, presupunînd că toți iau parte la votare, președintele se va obține dela vot ca și în alte casuri de paritate de voturi; în comitetele din câte 15 ori 25 de membrii nu póte obveni această necesitate, presupunînd și aici, că toți membrii 'i-au parte la votare, se înțelege totdeuna: numai cei prezenți! Recercarea s'a transpus de altcum P. Ven. Cons. Arch. spre considera.

Dlor P. Pintea în Sighișóra și C. Suciu în Magina. Lucrările se vor considera după putință mai târziu.

Din public. *)**Mulțămită publică.**

Cu ocaziunea producției școlare dela școala pop. rom. gr.-or. din Poiana, ținută la 7/19 Ianuarie a. c. au contribuit următorii P. T. Domni:

Adam Micu, notar în Poiana, Szűcs Elemer, protosilvicultor în Mercurea, câte 3 fl. = 6 fl.; Herman Mangesius, prim-pretor, în Mercurea, pâr. Ioan Șerb, pâr. N.

*) Pentru cele publicate în rubrica această redacțiunea nu este responsabilă.

Nr. 385/1896.

1—3 [13]

Concurs repetit.

Pentru ocuparea parohiei de elasa III-a Coronea, în tractul ppresbital al Murș-Oșorheiului, prin acesta în înțelesul ordinațiunii preaveneratului Consistoriu archidiece-san Nr. 3797/896 B. se scrie concurs nou cu termin de 30 zile dela prima publicare.

Emolumentele împreunate cu acest post de paroch, la cari sunt socotite și venitele parohiei vecine vacante Sânbenedic cu filia Acoșfalău, ce se va administra prin parochul din Coronea, dau suma de 449 fl. 70 cri. anual.

Dobrotă, pâr. Ilie Dobrotă, Elia Pop, notar în Poiana, Dionisie Iuga, notar în Rod, Ioan Streulea, notar în Sina, Simion Muntean, notar în Blaj, N. Cărăban, notar adjunct în Poiana, Mina Ciugudean, E. Demian, câte 2 fl. = 22 fl.; Dr. Mihai 1 fl. 50 cr.; D. Dobrotă, D. Șerb, Maria I. Tănăsă, I. Ban, I. Branga, I. Vlad, C. Bozdog, A. Muntean, I. Ban, N. Vonica, Aron Rodean, I. Vlad, Ioan Ghișe, Ioan Fântână, D. Rodean, N. Fântână, D. Ban, Ilie Pația, Ilie Moga, Ioan Radu, D. Rodean, N. Rodean, N. Sirbu, Ioan Moga, I. Hândorean, N. Vraciu, I. Bozdog, par. I. Moga, Ioan Vonica, Csekme Domokos, Vasile Greavu, George Radu, D. Toma, Ioan Cătană, Aron Georgescu, G. Stăncioiu, Aron Fântână, D. Lazar, Ilie

Informațiuni detaiate despre acesta parochie se por lua la fața locului dela dirigătorile bisericești din comună, ori la subsemnatul protopresbiter tractual

Concurenții își vor trimite cererile lor concursuali, întruite în înțelesul §-lui 13 din „stat. org.” și 17 din „Regulamentul pentru parohii” în termenul deschis la subsemnatul oficiu ppresbital.

În conțelegere cu comitetul parochial din Coronea și Sânbenedic.

M-Oșorheiu, 10 Ianuarie 1897.

Oficiul ppresbital gr. or. al M-Oșorheiului.

Nicolau Manegutiu, ppresbiter.

Mare prăvălie de băcănie, delicatose, candite, bumbacuri etc., a societății comerciale

„CONCORDIA“

Strada Măcelarilor Nr. 20.

Strada Baier Nr. 1.

vândare în mare și mic.

— Edificiul „Albinei”. —

Tôte articolele aparținătoare sferei de băcănie, delicatose, candite și bumbacuri, se pot procura cu **prețurile cele mai moderate și în calitatea cea mai bună**, la societatea „Concordia“.

Prăvălia noastră aranjată după recerințele moderne, numărósele localități, ce ne stau la dispoziție, precum și importul direct de mărfuri ne pun în plăcuta poziție de a corăspunde tuturor așteptărilor.

În special recomandăm Onor. public următoarele articole: **Cafea proaspătă** de diferite soiuri, **Zăhar Raff. I-a, Stafide, Migdale, Mazere, Linte, Pesci marinați** (Aalfisch, heringi, ruși etc.), **Masline, icre, șuncă, salamă, oțet** de vin veritabil, **vinuri curate, brânze proaspete**, etc. etc.

„CONCORDIA“, societate comercială pe acții.

[14] 1—1

Contra**tusei, răgușelei și flegmei**

cel mai bun mijloc este

Zaharul de voronică,**(Pemetefű czukorka)**

carele face să înceteze aceste bóle foarte îngrabă.

Se pôte căpăta în tóte apotecele. I cutie costă 30 cr. Câte 5 cutii pentru 1 fl. 50 cr. trimite scutite de porto,

Bela Réthy,

apotecariu în Békés-Csaba.

[158] 5—10

Redactor prov. Gavriil Hango.

La numărul acesta se alătură ca suplement separat Nr. 3 din „Fóia Pedagogică“.

Oprean, George Ghișe, Ilie Toma, C. Sava inv., Hermann Schöpp, pretor, A. Baba, D. Șufană, câte 1 fl. = 46 fl. A. Șufană, Dochie Șerb, G. Baja, G. Simion, Ioan Oprean, N. Șufană, N. Bănescu, Stefan Vonica, G. Vonica, Aurelia Frâncu, M. Gligor, Max Beu, Ioan Bozdog, I. Prodan, Ioan Măniț, D. Oprean, C. Branga, Ioan Branga, Ioan Vlad, Ioan Funtână, Hie Bozdog, Ioan Bodea, N. Hândorean, Ioan Șerb, N. Vonica, I. Șufană, N. Șufană, Ioan Dobrescu, G. Tănăsescu, Ioan Munta, câte 50 cr. = 15 fl. O copilă 10 cr.

Prin postă au trimis oferte marinimóse: Spornice, notar în Veștem 2 fl.; Petru Banciu, farmacist în Seliște 1 fl.

Suma totală a venitului brut face 93 fl. 60 cr. Subtrăgându-se din venitul brut spe-

sele în suma de 56 fl. 47 cr. a rezultat venit curat suma de 37 fl. 13 cr., care s'a depus spre fructificare la banca „Mielul“ în favorul bibliotecii școalei din loc.

Deci pentru aceste oferte, destinate pentru scop cultural, primescă mai sus numiții P. T. domni și pe acesta cale, c.a mai mare mulțămire și recunoștință.

Pentru corpul învățătoresc:

Ilie Georgescu, inv. dir. cassar.

Loterie.

Mercuri, în 10 Februarie n. 1897.

Brünn: **75 33 82 46 86**

„MIELUL“, cassă de împrumut și de păstrare în Poiana.

Nr. 12/1897.

Convocare.

Domnii acționari ai cassei de împrumut și păstrare „Mielul“, societate pe acții în Poiana, în virtutea §. 14 din statutele societății se invită la a

V-a adunare generală ordinară,

care se va ținé în Poiana la 5 Martie 1897 st. n. la 2 ore după amăzi în sala cea mare a școalei nouă.

Obiectele puse la ordinea zilei sunt:

1. Raportul anual al Direcțiunei.
2. Raportul comitetului de supravegiare asupra computului anual, al bilanțului încheiat cu 31 Decembre 1896 și a propunerilor pentru împărțirea profitului.
3. Decisiune asupra bilanțului anual și ficarea dividendelor în sensul §. 45 din statute.
4. Ficarea marcelor de prezență.
5. Alegerea comitetului de supravegiare.
6. Eventuale propuneri din partea direcțiunei.

Se atrage atențiunea domnilor acționari la dispozițiunea §. 16 din statute în sensul căruia la adunare pot participa numai acei acționari, cari sunt trecuți cu 6 luni mai înainte ca acționari în registrul acționarilor și care cel puțin cu o zi înainte de adunare au depus pelângă revers la cassa societății acțiunile scrise pe numele lor, respective pe al acelora, pe care-i represintă împreună cu dovețile de plenipotență.

Acțiunile și eventualele documente de plenipotență sunt a se depune la cassa societății cel mult până la 4 Martie st. n. 4 ore p. m.

Poiana, 4 Februarie 1897.

[15] 1—1

Direcțiunea.**A V-a încheiere a Conturilor cu 31 Decembre 1896.****Contul bilanțului.**

Activ.	fl. cr.	Pasiv.	fl. cr.
Cassa în număr.	1,708.37	Capital de acțiuni	25,000.—
Credite de cont-curent.	5,210.35	Depuneri spre fructificare	43,661.48
Cambii de bancă.	13,873.70	Cambii de bancă, reacomptate	2,500.—
Împrumuturi pe obligațiuni cu cavenți.	40,482.48	Interese anticipate pro 1897	1,380.60
Împrumuturi ipotecare.	13,695.—	Fondul de rezervă	344.44
Mobiliar	320.35	Dividende neridicate	112.—
după amortisare de 10%	32.03	Diverse conturi creditore	23.37
Spese de fundare	241.66	Profit curat.	2,233.33
după amortisare totală de	241.66		
	75,258.22		75,258.22

Contul profitului și perderilor.

Debit.	fl. cr.	Credit.	fl. cr.
Interese:		Interese:	
pentru depuneri spre fruct. fl. 1,697.19		dela cambii de bancă	1,202.53
„ fondul de rezervă	16.06	dela împrumuturi pe obligațiuni cu cavenți	3,574.33
la reescompt	567.85	dela împrumuturi hipot.	971.86
Spese:		dela credite de cont-curent	48.95
Salarie, imprim., inserțiuni, porto, diverse,	1,095.96	Provisiuni	601.80
Contribuțiune:			
dare directă	293.74		
10% dare la interesele dep.	169.73		
diverse aruncuri	48.92		
Amortisațiuni:			
spesele de fundare	241.66		
10% din mobiliar	32.03		
Profit curat	2,236.33		
	6,399.47		6,399.47

Poiana, la 31 Decembre, 1896.

Elia Pop m. p., director.

Ilie Georgescu m. p., comptabil.

Dumitru Șufană m. p., cassar.

Ioan Vlad m. p., membru al direcțiunei

George Ghișe m. p., membru al direcțiunei

Ioan Prodan m. p., membru al direcțiunei.

Nicolae Păță m. p., membru al direcțiunei.

Subsemnatul comitet am examinat conturile prezente și le-am aflat în peplină regulă.

Poiana, la 5 Februarie, 1897.

George Ghișe.

Ioan N. Oprean.

Ioan Bozdog.

Editura și tipariul tipografiei archidiece-sane.